

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethicæ Doctrinæ Elementa, Et Enarratio Libri quinti
Ethicorum**

Melanchthon, Philipp

Witebergæ, 1583

VD16 ZV 20638

Qvartvm Argvmentvm Epicvri.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56560](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56560)

summum finem, Deum ipsum, sese communicantē,
et in hac vita conuersis, et in vita aeterna bea-
tis, iuxta dictum, Deus erit omnia in omnibus.

Hic finis principaliter expetendus est, qui est
ipsum summum bonum, ut scriptum est: Unus De-
us bonus est. Postea sequitur laticia, quæ est mi-
nus principale bonum. Hanc veram responsio-
nem pijs et eruditissimos expendant.

QUARTVM ARGVMENTVM

EPICVRI.

Duo bona potiora sunt uno: Virtus et res
secunda, sunt duo bona, sicut verissim-
um est, ingens ornamentum esse viro
tutis florentem fortunam: ut longè an-
tecellit Huiades Sigismundo Impera-
tori, et nemo non magis expetit curri-
culum Ioseph, quàm Ieremiæ.

Ergo virtus non est summum bonum, sed duo
coniuncta bona sunt expetenda.

Respondeo. Facilima est solutio: Duo coniun-
ta magis expetenda sunt. Verum est suo ordine,
et ita, ne præstantius amittatur, si coniungi
ambo non possunt. Et semper id quæritur, quod
suo loco quæq; necesse est quærere, quia necessaria
facienda sunt, id est, quæ cuiq; suo loco lex Dei
præcipit, ut dictum est: Lucerna pedibus meis ver-
bum tuum, non alia accersita πολυπραγμοσύνη.

Psal. 119.

ambitione aut auaritia. Ut necesse est Scipionem dimicare. Ieremiam necesse est docere, etiamsi scit sibi mortem propositam esse.

Cum igitur non coniungi utrumque bonum potest, alterum tamen præstantius retinere necesse est, & quia virtus est præstantior, constat virtutem finem esse, etiamsi non accedunt premia. Hæc est vera solutio, non solum Philosophia, sed etiam legi Dei consentiens.

Semper autem obstrepit humana ratio. Non ideo tantum rectè facit Ieremias, ut in nihilum redigatur? Hic respondet Euangelij doctrina, non redigetur in nihilum Ieremias, sed reuocet, & seruetur ideo, ut semper celebret Deum. Quare virtus præstantius bonum est, iuxta illud, Propter quod unumquodque tale est, illud magis tale est. Nec sequitur: Duo bona coniuncta sunt meliora, virtus & tranquillitas. Ergo Paulus quærat ea coniuncta quoquo modo. Tantum enim necessaria conuenientia suo loco facere Paulus debet, & econtrà, quæ prohibita sunt omittere debet.

Alia responsio.

Nobis in Ecclesia facilior est responsio. Duo bona coniuncta magis expetenda sunt. Nego, si alterum sit infinitum. Deus est infinitum bonum & αὐτὰρ γέγ.

Hic semper principaliter & magis expectendus est, quam omnia creata bona. Ex hoc fonte sumi potest responsio ad multa argumenta. Lex Dei scripta, & Euangelium clarissime docent, Deum ipsum sese nobis communicantem, summum finem hominis esse.

QVINTVM ARGV.

M E N T V M.

Ultimum in ordine bonorum est finis: *Finis hinc signat*
 Tranquillitas, quæ sequitur virtutem, est *transiit ad bonum*
 posterior virtute.

Ergo illa tranquillitas est finis.

Respondeo, nego Maiorem. Quia non necesse est ultimum tempore esse principale, sed sæpè principalis finis prior est tempore alijs. *Ut quod Sol* 4 *lxiii.*
calescit terram in æstate principalis est finis:

Siccitas, quæ sequitur, non est principalis finis.

Ambulationis finis principalis est exercitatio *2 lxiii.*
 caloris, ut fiat coctio, Hanc sequitur color melior, quod etsi posterius est, tamen non est principale.

Ioseph abstinet ab aliena coniuge præcipue *7. lxiiii.*
 propter voluntatem Dei, postea etiam propter *Genes. 37.*
 famam, quod etsi posterius est, tamen non est principale. Tale & hoc est: *Virg. 8. E.*

Vicit amor patriæ laudumq; immensa cupido.

Brutum principaliter movit amor patriæ, postea *4. lxiii.*
 & amor gloriæ accedere potuit suo ordine. Nec